

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Szabó István ügyvéd (4024 Debrecen, Iparkamara u. 12. fszt/2.) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Tóth Csaba (4030 Debrecen, Vágóhíd u. 3/A.) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2009. január 21-én meghozott 7.G.40.085/2008/21. számú ítélete ellen, a felperes részéről 22. sorszám alatt benyújtott - kiegészített - fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - a 2009. szeptember 2-án megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250 000 (Kettőszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az állami adóhatóság felhívásában megjelölt határidőben, módon és számlaszámra 900 000 (Kilencszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság - a bizonyítási eljárás lefolytatását követően - 21. sorszámmon meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és a felperest az alperes javára 500 000 Ft perköltség megfizetésére, az állam részére pedig - külön felhívásra - 900 000 Ft le nem rótt kereseti illeték megtérítésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezési eljárásban is irányadó tényállás szerint a felperes és az alperes önkormányzat között 2008. január 16-án adásvételi szerződés jött létre, amelyben az alperes a kizárólagos tulajdonát képező ...i helyrajzi számú, 3868 m² területű, vásártér megnevezésű külterületi ingatlant eladta a felperesnek, 24 840 000 Ft áfa-t is tartalmazó vételárért.

A felek a szerződésben kijelentették, hogy a közöttük a 2007. szeptember 28-án létrejött és jegyzőkönyvbe foglalt megállapodást (amely szerint a felperes 1 000 000 Ft foglaló 2007. október 2-án történő megfizetése mellett vételi ajánlatot tett a helyrajzi számú ingatlan 20 700 000 Ft + áfa vételárért történő megvásárlására) adásvételi előszerződésnek tekintik. Rögzítették továbbá, hogy a felperes 2007. október 4-én 1 000 000 Ft-ot foglalként, 2007. december 27-én pedig 13 840 000 Ft vételárrészt az eladónak

már megfizetett. Az alperes a szerződés aláírásával elismerte azt is, hogy azzal egyidőben a felperes a teljes hátralékos vételárat a számára hiánytalanul megfizette.

A Debreceni Körzeti Földhivatal a ...i helyrajzi számú ingatlanra a felperes tulajdonjogát a 2008. január 16-án meghozott határozatával bejegyezte.

Az elsőfokú bíróság a peres felek közötti 2008. január 16-i szerződéskötés előzményeit illetően megállapította, hogy az alperes képviselő-testülete már 2006-ban elhatározta a hajdúsámsoni - helyiek által „vásártér”-ként ismert - V út és B utca által határolt önkormányzati tulajdonú beépítetlen terület megosztás utáni értékesítését. Ezen a területen található a perbeli, ...i helyrajzi számon, 3868 m² területtel felvett, az alperes önkormányzat kizárólagos tulajdonát képező vásártér ingatlan-nyilvántartási megnevezésű ingatlan is, amelyre vonatkozóan 1995-től a felperes tulajdonjogának bejegyzéséig a földhivatalnál semmilyen bejegyzési eljárás nem volt folyamatban.

Az alperes által 2006-ban készített és az illetékes földhivatal részéről 2006. augusztus 11-én záradékolt változási vázrajz szerint az említett városrészben/6. helyrajzi számon 4312 m² területtel létrehozandó ingatlanból a megosztást követően/7-13. helyrajzi számok alatt 7 db - egyenként 562-906 m² közötti nagyságú - új önálló ingatlan került volna kialakításra. Emellett a ...i és. ...5/2. helyrajzi szám alatti ingatlanok egy részéből kialakításra került volna még további 3 -/3., 4. és 5. új helyrajzi számú - ingatlan is.

Az alperes képviselő-testülete 2007. április 26-án határozatot hozott a tulajdonában álló önkormányzati területekből a folyamatban lévő telekalakítás eredményeképpen kialakításra kerülői/3-13. helyrajzi számú ingatlanok árverés útján történő értékesítéséről. Az árverési értékesítés eredménytelensége miatt azonban az alperes képviselő-testülete a 2007. augusztus 30-án meghozott .../2007. számú határozatával az előbbi határozatát visszavonta, az ugyanezen a napon meghozott/2007. számú határozatával pedig az előbbi önkormányzati ingatlanoknak hirdetmény útján történő értékesítéséről döntött.

A képviselő-testület ugyanezen az ülésén/2007. (08.03.) szám alatt hozott határozatával elhatározta a perbeli - ...i helyrajzi számú ingatlan hirdetmény útján történő értékesítését is azzal, hogy az eladási irányár 21 000 000 Ft + áfa. A .../2. helyrajzi számú ingatlan értékesítésére vonatkozó hirdetményt az alperes megrendelésére a ... című újság a 2007. szeptember 13. és 20-án megjelent számaiban jelentette meg, azzal, hogy az ajánlattételi határidő 2007. szeptember 30. Az alperes önkormányzat ugyanilyen tartalmú hirdetmény sugárzását rendelte meg a D Kft-től is.

B.T. - aki a felperes Kft. tagja - szomszédjától, **T.J.** önkormányzati képviselőtől értesült az alperes önkormányzat ingatlaneladási szándékáról. 2007. szeptember 28-án pedig a **M.A.** alpolgármester, **F.G.** műszaki iroda-vezető, **T.J.** képviselő jelenlétében lefolytatott helyszíni bejárást követően a felperes képviselőjében jegyzőkönyvbe foglalt vételi ajánlatot tett a ...i helyrajzi számú ingatlan megvásárlására 20 700 000 Ft + áfa vételárért, oly módon, hogy a felperes 1 000 000 Ft foglalt 2007. október 2-ig volt köteles az alperes pénztárába befizetni.

Az alperes képviselő-testülete a 2007. október 1-jén meghozott/2007. számú határozatával hozzájárult a .../2. helyrajzi számú ingatlan értékesítéséhez.

A felperes a 2008. április 23-án előterjesztett keresetében kérte az általa az alperessel megkötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása mellett a Ptk. 237.§ (1) bekezdése alapján a szerződéskötés előtt fennállott helyzet oly módon történő visszaállítását, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 20 700 000 Ft + áfa (24 840 000 Ft) vételár visszafizetésére.

Arra hivatkozott, hogy a felperes szándéka a helyiek által „disznóvásárnak” nevezett terület és nem a ...i helyrajzi számon nyilvántartott 3868 m² terület megvásárlása volt. Állította, hogy a szerződéskötés előtti tárgyalás során nem a helyrajzi számnak tulajdonítottak jelentőséget.

Állítása szerint az adásvételi szerződés megkötése során megtévesztették, ugyanis az alperes részéről eljáró személyek (**M.A.** alpolgármester, **F.G.** műszaki iroda-vezető) által **B.T.**-nak (a felperest a tárgyalások során képviselő kft. tagnak) adott tájékoztatás szerint az adásvétel tárgyát az önkormányzat elképzelése szerint új helyrajzi számokon kialakítandó hajdúsámsoni3., 4., 5., 7., 8., 9., 10., 11., 12. és 13. sorszám alatti ingatlanok képezték volna.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Tagadta a szerződés tárgyát képező ...i helyrajzi számú ingatlanra vonatkozóan a felperes szerződéskötési akaratának hiányát, és tagadta azt is, hogy amennyiben a felperes a szerződés tárgyát illetően tévedésbe esett, azt az alperes okozta volna. Vitatta a felperesnek azt az állítását is, hogy a szerződéskötés során az alperes képviseletében eljáró személyek - a keresetében állított módon - a felperes képviselőjét megtévesztették. Arra hivatkozott, hogy az ügylet tárgyát az alperes már az ajánlati felhívásban is egyértelműen a ...i hrsz-ú ingatlanban jelölte meg, és a felperes is erre tett vételi ajánlatot.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint, mivel a felperes a keresetében tévedésre és megtévesztésre egyaránt hivatkozva kérte az érvénytelenség jogkövetkezményének alkalmazását, ezért a pernyertességéhez azt kellett (volna) bizonyítania, hogy a szerződéskötéskor lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt és azt is, hogy a tévedését az alperes okozta, vagy felismerhette. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint azonban a felperes még a lényeges kérdésben való tévedését sem bizonyította, mivel a ...i helyrajzi számú ingatlanra vonatkozóan az érvénytelenség megállapításához szükséges szerződési akarat hiányát - a Pp. 164.§ (1) bekezdésében írt kötelezettsége ellenére - a törvényes (szervezeti) képviselője által aláírt magánokirattal szemben nem tudta bizonyítani. A lefolytatott bizonyítás adatai pedig - különös tekintettel a rendelkezésre álló adásvételi szerződésen kívüli egyéb iratok - egyértelműen azt igazolták, hogy a felperes szerződési akarata a ...i helyrajzi szám alatti ingatlanra vonatkozott, nem pedig a felperes által bemutatott megosztási vázrajz szerint kialakítandó, de ténylegesen ki sem alakított ingatlanokra vonatkozó adásvételi szerződés megkötésére terjedt ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felperes nem adott elfogadható magyarázatot arra sem, hogy amennyiben a szándéka a2. helyrajzi számú ingatlan 3868 m²-es nyilvántartott területétől lényegesen nagyobb (mintegy 6670 m² terület) megszerzésére irányult volna, úgy azt a felperes a mintegy négy hónapos szerződéskötési folyamat során miért nem jelezte az alperes képviselőinek és annak ellenére miért írta alá a szerződési okiratot az abban 3868 m² térmértéket feltüntető tartalommal.

Azt pedig, hogy az alperes őt a szerződéskötéskor megtévesztette a felperes, ugyancsak nem tudta bizonyítani. Ilyen körülmények között a felperesnek az az állítása, hogy valójában a ...i/3-5. és 7-13. helyrajzi szám alatt kialakítandó ingatlant kívánta az alperestől megvásárolni, nem pedig a .../2. helyrajzi számú ingatlant, a felperes részéről olyan titkos fenntartásnak minősül, amely a szerződés érvényessége szempontjából közömbös.

Mindezek miatt az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes és az alperes között az adásvételi szerződés érvényesen jött létre. Erre a megállapításra tekintettel a felperes **F.G.** tanú ismételt kihallgatására, illetőleg a perben igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványait - mint szükségteleneket - mellőzte.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozatnak a keresete szerint történő megváltoztatását és az alperesnek a perköltségében való marasztalását, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Állította, hogy az elsőfokú bíróságnak a szerződési akarata meglétére vonatkozó megállapításait a bizonyítási eljárás eredménye nem támasztotta alá, ellenkezőleg, a peres felek egyező nyilatkozatai, valamennyi tanú vallomása és az okirati bizonyítékok egyértelműen azt igazolják, hogy az alperessel létrejött adásvételi szerződés megkötése előtti tárgyalások során nem a helyrajzi szám megnevezésének és az ingatlan-nyilvántartási adatoknak volt jelentősége a felek szerződéses akaratának kialakításakor, hanem a helyszínen bemutatott területnek, függetlenül attól, hogy azt miként nevezték meg a szerződésben. Azok a bizonyított tények pedig, hogy a felperes által megvásárolni kívánt terület nem volt kimérve, illetve körbekerítve, azt az alperes megbízottjai a helyszínen mutatták be a szerződéskötést megelőzően, illetőleg, hogy az alperes az általa készített megosztási vázrajz szerint előzetesen már megkísérelte részenként értékesíteni a területet, mind azt támasztják alá, hogy a helyszínen történő bemutatás során az alperes megtévesztette a felperest a leendő adásvételi szerződés tárgyát illetően.

Hangsúlyozta a felperes a fellebbezésében, hogy az alperes megtévesztő magatartását támasztja alá az - az elsőfokú bíróság által nem értékelt - tény is, hogy az adásvételi szerződésben nem tájékoztatta őt arról, hogy a feltüntetett .../2. helyrajzi számú területet is érintő változási vázrajzot adott be a földhivatalhoz, annak átvezetését kérve. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság - az indokolási kötelezettségét megsértve - a határozatában nem adta indokát annak, miért nem fogadta el ítélezésének alapjául **T.J.** tanúvallomását, illetőleg azt, hogy a tanúk eltérő vallomásait miként értékelte. Álláspontja szerint indokolatlanul utasította el az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát is, mert csak szakértői vélemény alapján lehetne megállapítani azt, hogy nem az alperes által bemutatott terület került az adásvételi szerződésben feltüntetésre. Ezért - arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem találná alaposnak az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása iránti fellebbezési kérelmét - ebből az indokból az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a felajánlott bizonyítási eljárás lefolytatására való utasítása mellett új eljárás lefolytatására utasítását kérte. Indítványozta továbbá a másodfokú eljárásban egyrészt az elsőfokú eljárás során

már kihallgatott **T.J.**, másrészt - új bizonyítékként - **N.J.** önkormányzati képviselő tanúkenti kihallgatását is.

A másodfokú eljárás során tartott tárgyaláson a felperes a kereseti kérelmét felemelte annyiban, hogy a vételár visszafizetése címén érvényesített követelése után 2008. január 16. napjától a Ptk. 301/A.§-ában meghatározott mértékű késedelmi kamat megtérítésére is kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a fellebbezés hivatkozásaival szemben a felperes állításait a perben kihallgatott tanúk vallomásai nem támasztották alá. A kihallgatott tanúk ugyanis egyezően adták elő, hogy az adásvétel tárgyát egy helyrajzi számon szereplő ingatlan képezte. Ezért - álláspontja szerint - éppen az állapítható meg, hogy a felperes az általa vásárolt ingatlan tekintetében nem lehetett tévedésben. A keresetmódosítással összefüggésben pedig arra hivatkozott, hogy a másodfokú eljárásban a felperesnek már nem volt módja annak előterjesztésére.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a felperes keresetének elbírálásához szükséges jelentős tényeket illetően teljes körűen feltárta és azt helyesen állapította meg. Azt a másodfokú bíróság csak annyiban pontosítja, hogy **B.T.** né nem az alperes, hanem a felperes gazdasági társaság ügyvezetője.

Az ítéletábra a Pp. 235.§ (1) bekezdése alapján elkésztettnek találta a felperesnek a **N.J.** önkormányzati képviselő tanúkenti kihallgatására irányuló bizonyítási kérelmét. Arra ugyanis csak akkor kerülhetett volna sor, ha az új bizonyíték az elsőfokú bíróság határozatának meghozatalát követően jutott volna a fellebbező fél tudomására. Erre pedig a fellebbező fél maga sem hivatkozott.

A felperesi fellebbezés eljárási jogszabálysértésre utaló kifogásaival összefüggésben az ítéletábra kiemeli, hogy alaptalanul állította az alperes, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének megfelelően nem tett eleget és nem értékelte a kihallgatott tanúk vallomását, köztük különösen a **T.J.** által előadottakat, illetve a becsatolt képviselő-testületi jegyzőkönyvekben foglaltakat.

Ezzel szemben az ítéletábra megállapítása az volt, hogy az elsőfokú bíróság a peres felek előadásainak, valamint a tanúk vallomásainak és a csatolt okirati bizonyítékok adatainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes és a Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történt értékelése alapján helyesen állapította meg, hogy a felperes esetleges tévedését nem az alperes okozta, illetve azt nem is ismerhette fel. Ebből következően az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a felperesnek a **F.G.** tanú ismételt kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát, mivel a tanútól a korábbi kihallgatása során tett nyilatkozatától eltérő vallomásra alapos okkal számítani nem lehetett. A kihallgatott tanúk vallomása között pedig nem volt olyan eltérés, amelynek alapján megállapítható lett volna a felperesnek az az állítólagos tévedése, miszerint ő a megosztási vázrajzon feltüntetett - a későbbiekben kialakítandó - nagyobb

ingatlant kívánta megvásárolni. **M.A.** Gy. tanú ugyanis úgy nyilatkozott, hogy az ingatlan közvetlen határait a helyszínen nem lehetett bemutatni, mert a kerítést elbontották (10. sorszámu jegyzőkönyv 3. oldalának utolsó bekezdése). **F.G.** tanú szerint „elhangzott, hogy az adásvétel tárgyát nem a látott teljes pusztai terület képezi, hanem annak csak egy része” (10. sorszámu jegyzőkönyv 6. oldal kilencedik bekezdés). **T.J.** tanú pedig maga is azt adta elő, hogy a helyszíni bejárásról egy ingatlanról volt szó, továbbá ő is felhívta **B.T.** figyelmét arra, hogy vannak lemaradó területek, amelyek nem tartoznak hozzá az eladó ingatlanhoz (10. sorszámu jegyzőkönyv 4. oldal utolsó és 5. oldal első bekezdés).

Mindezeket figyelembe véve a tényállás a tanúvallomások alapján megállapítható volt, szakértő kirendelésére tehát a jogvita elbírálásához valóban nem volt szükség. Ezért helytállóan döntött az elsőfokú bíróság, amikor a szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványt (is) elutasította.

Tény, hogy a felperes által megvásárolni kívánt - az alperes megbízottjai által bemutatott - terület nem volt kimérve és körbekerítve. Azt azonban a felperes a per során nem tudta bizonyítani, hogy az alperes nemcsak a/2. helyrajzi szám alatti területet, hanem a bejárásról megtekintett, teljes, a lakóházak által körbehatárolt területet kívánta számára eladni. Ugyanakkor éppen ennek ellenkezőjére lehetett következtetni a hivatkozott és az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt tanúvallomásokból is.

Az a felek között nem volt vitás, hogy az alperes korábban több változatban kívánta a vásárlásként ismert ingatlanát eladni. Az utolsóként kiadott hirdetések alapján azonban az állapítható meg, hogy az alperes már csak a ...i helyrajzi számú ingatlant hirdette meg eladásra. Amennyiben tehát az utolsó hirdetéseket követően esetleg a felperesnek valóban a változási vázrajzot mutatták (volna) meg az alperes megbízottjai, értelemszerűen tisztázni kellett volna a felperesnek, hogy az azon feltüntetettekkel ellentétben miért csak egy helyrajzi szám szerepelt az adásvételi előszerződésnek tekintett jegyzőkönyvben és az egyéb okiratokban is, és annak is nyilvánvalónak kellett volna lennie a felperes számára, hogy a változási vázrajzon feltüntetettől lényegesen kisebb terület szerepelt az adásvételi szerződésben. Mindezekből pedig ugyancsak arra a következtetésre lehet jutni, hogy a felperes állított tévedését az alperes nem okozta és azt az alperes nem is ismerhette fel.

Az elsőfokú bíróság által megfelelően értékelt bizonyítékok felülmérlegelésére a fellebbezésben felhozott érvek nem adtak okot. A Ptk. 210.§ (4) bekezdésében szabályozott megtévesztés szándékos magatartást feltételez a másik fél részéről. A perbeli esetben azonban semmi nem támasztja alá azt, hogy az alperes bármiben is szándékosan megtévesztette volna a felperest, ugyanakkor a vitatott szerződés tartalma és az azzal elérni kívánt joghatás egyértelmű. Ezzel szemben csak a felperes képviselőjében eljáró személy (**B.T.**) állította, hogy számára a szerződés megkötését megelőzően a már lejárt változási vázrajzot adták át az eladni kívánt terület bejelölésével. **T.J.** tanú viszont nem emlékezett arra, hogy a helyszíni bemutatásakor térkép került volna elő. **F.G.** és **M.A.** Gy. tanúk pedig egyértelműen azt adták elő, hogy ők az ingatlan megtekintésekor a hatályos szabályozási tervből kimásolt térképet mutatták be a felperes képviselőjének. A perbeli ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés 12. pontjában a felperes maga is azt jelentette ki, hogy „az önkormányzat jelenleg hatályos és a vétel tárgyát képező ingatlanra érvényes

építési szabályzatát, a szabályozási terv előírásait teljes mértékben ismeri". Mindezeket figyelembe véve önmagában abból a körülményből, hogy a 11. sorszám alatt csatolt változási vázrajzon - a felperes állítása szerint - **F.G.** kézírása szerepel, nem vonható le az a következtetés, hogy azt a felperes megbízottja a helyszín megtekintésekor tőle kapta volna. A felperes ugyanakkor ezt az utóbbi változási vázrajzot csak 2008. október 14. napján csatolta az iratokhoz, a keresetleveléhez 2008. április 23. napján viszont még egy olyan változási vázrajzot mellékel, amelyen a hivatkozott kézírás nem szerepelt, hanem azon az „I. számú melléklet” felirat látható az állítólag **F.G.**tól származó kézírás helyett. Ebből pedig okszerűen arra lehet következtetni, hogy a felperes a két különböző változási vázrajzot több időpontban és több személytől kaphatta meg. Azokból tehát a felperes megtévesztésére, illetve az alperes által okozott, vagy általa felismerhető tévedésére megalapozottan következtetni nem lehetett.

Az alperes megtévesztő magatartásaként nem volt értékelhető az sem, hogy az alperes nem tájékoztatta a felperest arról, hogy a .../2. helyrajzi számú területet (is) érintő változási vázrajz engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be az ingatlanügyi hatósághoz, hiszen annak az átvezetése nem vitásan nem történt meg.

Mindezeket figyelembe véve nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperes által megjelölt megtámadási okokat nem találta megállapíthatónak és ezáltal a felperes keresetének elutasításáról határozott.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint helybenhagyta a Pp. 254.§ (3) bekezdésére utalással, a saját helyes indokai alapján.

Megjegyzi ugyanakkor az ítéletábra, hogy a felperesnek a kereseti követelése után járó késedelmi kamat megtérítése iránti igénye a Pp. 247.§ (1) bekezdésének b) pontja alapján megengedett keresetváltoztatásnak minősült volna. Ennek azonban a kereset és a fellebbezés alaptalan volta miatt az adott esetben nem volt jelentősége.

A fellebbezés nem vezetett eredményre. Ezért az ítéletábra a Pp. 78.§ (1) bekezdésének rendelkezése szerint a felperest kötelezte az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjból eredő perköltsége megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) és b) pontjai, (5), (6) bekezdései és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg.

A felperes pedig a másodfokú eljárásban felmerült saját költségeit (is) maga köteles viselni, köteles továbbá megtéríteni az államnak a személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§ (1) bekezdésében meghatározott mértékű feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, az Itv. 74.§ (3) bekezdése alapján alkalmazandó, „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” című 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és a 15.§ (1) és (3) bekezdései, valamint a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2010. szeptember 22.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk.
előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. bíró

A kiadmány hiteléül

-kiadó-